

Hoofdstuk 1

*Het Veilige Land, Blauwe Gebergte, vesting
Bijsteen (noordelijke toegang tot het dwergenrijk),
1024 N.B. (7515e zonnecyclus naar de oude
tijdrekening), late zomer*

Baëndala Tweeklingenhand stond naast Bondobil Meelvuist op de dertig schreden hoge puinberg van zuil- en muurresten en geloofde haar ogen nauwelijks.

Onder hen strekte zich de beschadigde Hal van de Koningen uit, achter hen bevonden zich de Hal van het Verdriet en het kamp van haar eenheid. De muur ertussen was door de bevingen van duizend cycli geleden ingestort en had de puinberg gecreëerd. De verkenners uit haar kamp verspreidden zich naar alle kanten over de smalle paden die onder het plafond van de Hal van de Koningen door liepen.

De hoogte van de grotten was naar schatting honderd schreden, en de omvang van de verwoesting was niet te overzien. Er waren maar een paar beschadigde zuilen overgebleven om de druk van het gewelf op te vangen. Dat maakte het verblijf in dit deel van het Blauwe Gebergte tot een gevaarlijke aangelegenheid. Ieder moment konden de steunen het begeven, waardoor brokstukken zo zwaar als een huis uit het plafond naar beneden zouden storten.

Baëndala en Bondobil keken naar de grotendeels vernielde sarcofagen van de koninginnen en koningen van de Tweeden, die onder en tussen het gebroken gesteente rustten. Tussen de brokstukken lagen hier en daar botsplinters van de heersers, verbogen onderdelen van hun wapenrusting en sieraden die als grafgift waren meegegeven. Grauwe zonnestralen braken in brede banen van buiten door spleten en gaten naar binnen.

De lansen van licht beschenen de vele reusachtige orcs met

nachtblauwe huid en witte tatoeages die onderaan de puinberg naast en tussen de verwoeste sarcofagen afwachtten.

Spookachtig stil keken de monsters naar de twee dwergen boven hen; ze waren bewapend en uitgerust alsof ze het rijk van de Tweeden wilden bestormen. Af en toe klonk er metaalachtig gerinkel als een wapen tegen een pantser tikte of een beslagen zool van een laars over de stenen bodem schraapte.

‘Ik ken die orcenvorst Borkon natuurlijk alleen maar van beschrijvingen, maar zij zien er allemáál uit zoals hij,’ zei Baëndala, nadat ze de eerste verrassing had overwonnen. ‘Alleen... veel groter.’ *Waarom vallen ze niet aan?*

Ondertussen riepen de hoorns van de verkenners de overige dwergen op de wapens op te nemen, en de kleine eenheid in de Hal van het Verdriet stond paraat. Maar de paar krijgers, mannen en vrouwen, zouden nooit in staat zijn om de kolossen aan de andere kant van de puinberg tegen te houden.

Zelfs mijn broer zou ze in zijn razernij niet kunnen bedwingen. Het zijn er te veel. Baëndala vroeg zich af of ze met het uiteinde van haar kraaiensnavel in haar uitgestrekte arm überhaupt tot het hoofd van een nachtblauwe orc kon komen, als ze vlak voor hem zou staan.

‘We moeten er zo veel mogelijk afschieten, zolang ze daar nog staan,’ was het advies van Bondobil, die zijn donkerbruine haar tot op zijn hielen droeg en de zijkanten van zijn hoofd gladgeschoren had. Hij keek met een verrekijker naar de strijdmacht. ‘Kennelijk hadden ze er niet op gerekend zo vroeg ontdekt te worden, en nu zijn ze het er niet over eens wat ze moeten doen.’

‘Ik denk dat hun vreedzame gedrag een andere reden heeft.’ Baëndala volgde hoe haar eigen krijgers op de puinberg en op de smalle paden in de wanden van de Hal van de Koningen hun positie innamen. De kruisbogen met het vermogen om door pantsers heen te slaan werden met een zwengel gespannen en korte bogen werden gereedgehouden. ‘Orcs hebben een uitstekende reukzin. Ze hadden ons al lang voordat we in de hallen kwamen geroken.’

Ze gaf haar krijgers een teken om beslist niet aan te vallen. ‘Waarom hebben ze geen hinderlaag gelegd om ons af te slachten, in plaats van het op een open gevecht te laten aankomen?’

‘Omdat ze daar meer lol in hebben?’ Bondobil krabde de kaal-

geschoren zijkant van zijn hoofd en wreef over de opgeplakte mozaïeksteentjes. ‘Wat denk jij dan?’

‘Dat ze zich bewust laten zien.’ Baëndala kon haar volgende woorden zelf nauwelijks geloven. ‘Om met ons te praten.’

Bondobil liet zijn verrekijker met een ruk zakken en keek haar verbluft aan. ‘Práten? Ze dragen pantsers en wapens alsof ze het Veilige Land willen veroveren! De taal die ze spreken bestaat uit staal en ijzer.’ Opgewonden wreef hij de twee ronde schilden aan zijn onderarmen tegen elkaar.

Baëndala zag het anders. Ze riep zich het moment in herinnering waarop de eerste reusachtige orc tergend langzaam uit het halfdonker in een van de lichtbanen was gaan staan. Daarna was de orcenvrouw met een bijl en donkerrood haar dat onder haar helm uitstak gevolgd, en nog meer monsters kwamen tevoorschijn tot het er een goede honderd waren. Groot, gespierd en gepantserd waren ze uit de schaduwen van de Hal van de Koningen naar voren gestapt, allemaal met een blauwe huid en witte tatoeages.

De reusachtige orcenvrouw hield de bijl op haar schouder en had een torenschild aan haar rechterarm. Met de onderkant van de steel stootte ze de voorste orc aanmoedigend aan.

‘Jullie daar! Onderaardsen!’ riep hij met zijn zware, krachtige stem. ‘Ik ben Rhoshkor Gràc Srô. Dit zijn mijn beste krijgers met zwaard, speer en pijl.’ Hij wees met zijn gepantserde hand achter zich op de monsters. ‘Wie voert jullie eenheid aan?’

‘Dat is Ouddwergs,’ mompelde Bondobil stomverbaasd. ‘Waarom spreekt een varkenssnuit...?’

‘... geen staal en ijzer, zoals jij dacht, toch? Borkon beheerst het Ouddwergs ook, vergeet dat niet. Ze hebben de taal van hun vijanden geleerd. Uit welke geschriften dan ook.’

Baëndala pakte haar verrekijker weer en bekeek de gelaatstreken van de nachtblauwe orc. Zijn gezicht was hoekig, onder zijn platte neus lagen dunne, witgeverfde lippen, met daarachter zwarte tanden en zilveren slag tanden. In de lange, donkergrijze haren waren sommige strengen in gouden spelden gevat. Ze hoefde niet heel veel beter te kijken om de overeenkomst tussen haar visioen en het monster te ontdekken. *Ik heb me dus niet vergist! Vraccas, je hebt me de passende ingeving gezonden!*

Terwijl haar broer Grimkop tijdens zijn oncontroleerbare woe-

deaanvallen in strijdlustige razernij verviel en alles te lijf ging wat hem voor de kling of de vuist kwam, riep de wilde roes bij Baëndala visioenen op. Bij zulke aanvallen schiep ze volmaakte steenhouwerskunst, die voor de Tweeden zowel richtlijn als waarschuwing was. Tijdens haar laatste visioen had ze precies deze situatie in steen uitgehouwen.

Met inbegrip van de afbeelding van deze orc, die zonder twijfel de aanvoerder van de star voor zich uit starende bende was.

‘Je kunt voorlopig met mij spreken,’ zei Baëndala luid, en haar stem rolde van de puinheuvel naar beneden. ‘Wat wil je?’

‘Ik ben gekomen om jullie te waarschuwen,’ antwoordde Rhoshkor. ‘Jullie staan op het punt het slachtoffer van een kwaad te worden waartegen geen kruid gewassen is.’

Bondobil lachte even schamper. ‘Het wordt steeds mooier. Eerst zijn ze vreedzaam, en nu waarschuwen ze ons zelfs voor gevaren.’

‘Dit gesprek belooft iets uitvoeriger te worden,’ riep Baëndala van een afstand. ‘We ontmoeten elkaar halverwege. Alleen jij en ik, Rhoshkor.’

‘Wat? Nee,’ protesteerde Bondobil, die haar bij haar schouder wilde pakken, maar zijn vingers grepen in het luchtledige.

De dwergenvrouw rende springend en glijdend van de heuvel af. ‘Jij blijft daar. Als mij iets overkomt, heb jij bevelsbevoegdheid,’ riep ze over haar schouder, terwijl ze naar de orc bewoog, die haar tegemoetliep. Het was het grootste, indrukwekkendste monster dat ze ooit had gezien.

Voordat de doorgang tussen het Veilige Land en het Land aan Gene Zijde door Tungdil Goudhands acties was afgesloten, waren er steeds weer monsters en gedochten in het Blauwe Gebergte opgedoken, waaronder veel orcs uit het Land aan Gene Zijde. De meeste waren door de weerbare dwergennederzettingen rondom het Blauwe Gebergte vernietigd of teruggeslagen, slechts weinigen waren door de verdedigingsring gebroken.

Geen daarvan zag eruit als Rhoshkor. Baëndala bleef op drie armlengtes voor de orc staan, die bijna drie schreden hoog in vol ornaat voor haar oprees, met gepantserd ondergewaad, bovenpanters en een goed voorziene wapengordel. *Onder dat gewicht zouden zelfs pakpaarden door de knieën gaan.* Bij hem maakte de massa ijzer, staal en leer echter de indruk dat het zo licht was als

speelgoed van beschilderd balsahout. Er hing een kruidige lucht om hem heen, alsof hij zich net had gewassen of zich met een geurige olie of geparfumeerde zalf had ingewreven.

‘Laten we praten zonder dat we hoeven te schreeuwen,’ begroette ze hem.

‘Een goed idee. Ik heb groot respect voor je moed, onderaardse zonder naam,’ antwoordde Rhoshkor met een zware, krakende stem. De zilverkleurig beschilderde slagtanden waren gegraveerd en er hingen zware bronzen ringen aan zijn oorschelpen en neusvleugels.

‘Mijn naam is Baëndala Tweeklingenhand uit de clan van de Bijlzwaaiers van de stam van de Tweeden,’ zei ze. ‘Je weet hopelijk waar jij en de jouwen zich bevinden?’

‘In het Blauwe Gebergte. Bij de Tweeden. De beste steenhouwers, als de optekeningen niet liegen.’ Rhoshkor keek uit zijn blauwgrijze ogen om zich heen. ‘Ik ben niet vakkundig op het gebied van steenwerk, maar ik zie het vakmanschap van jouw volk. Zelfs in deze verwoeste omgeving is dat duidelijk.’

Baëndala verwonderde zich er in stilte over dat ze met het monster babbelde alsof ze een biertje met elkaar gingen drinken. De pantsers van leer en plaatstaal waren van uitstekende kwaliteit en de deels zichtbare bronzen sieraden om zijn hals waren zo verfijnd als ze nooit bij orcs had verwacht. *Vraccas heeft er goed aan gedaan om ons met een visioen op dit bezoek voor te bereiden.* ‘En je weet dat dwergen en jouw volk niet vriendschappelijk tegenover elkaar staan?’

‘Dat waagstuk moeten we maar nemen. Want zoals ik al zei: jullie staat iets afschuwelijks te wachten waartegen al snel geen middel meer gaat helpen.’ Rhoshkor ontblootte bij het glimlachen zijn zilveren, gegraveerde hoektanden. ‘Als jij en de inwoners van het Veilige Land niet ingrijpen.’

‘De doorgangen zijn afgesloten. Niets kan...’ Baëndala merkte de tegenspraak in haar woorden op. *Dwaas die ik ben!* ‘Ogenblikje! Hoe zijn jullie...’

‘Wij hadden de ingang naar het Blauwe Gebergte gevonden voordat de doorgang instortte. De rest van ons leger is ofwel omgekomen of staat aan de andere kant van de berg voor de poort en vraagt zich af hoe het verder moet.’ Rhoshkor sprak zonder

dreiging. ‘We hadden lang nodig om met de oude plattegronden überhaupt een weg naar de noordelijke uitgang te vinden.’

‘Ik moet toegeven dat ik verwonderd ben. En ik twijfel nog of jij... me in de val lokt,’ bekende Baëndala. De lichte kraaiensnavel in haar hand maakte een zielige uitdruk tegenover deze orc. *Als een wandelende toren. Met die ijzeren haak kan ik hem hooguit kietelen.*

‘We hebben jullie al geroken toen jullie nog mijlen ver van deze hallen waren. Ze moeten ooit schitterend zijn geweest. Naar dwergse maatstaven,’ merkte Rhoshkor op. ‘Maar voordat we ons in gebabbel verliezen, wil ik je een vraag stellen. Zodat ik kan inschatten hoe ver de bedreiging al voortgeschreden is. Geef alsjeblieft eerlijk antwoord.’

Baëndala knikte voorzichtig. *Het gedrag van dat monster kan alleen maar een kwaadaardige betovering zijn.* ‘Laat maar horen.’

‘Mijn gevolg en ik zoeken naar een orc met een blauwe huid en witte tatoeages, zoals wij die ook hebben. Maar hij is kleiner van stuk.’

Borkon! Als ik het niet dacht. Ze probeerde niets te laten merken. ‘Waarom zoeken jullie hem?’

‘Is hij al bij jullie?’

Baëndala twijfelde. Maar ze had beloofd om oprecht te antwoorden. *Wat kan er nou helemaal gebeuren?* ‘Ja, hij is bij ons.’

Rhoshkor stootte een orcse vloek uit die onmiddellijk brullend door zijn gevolg werd herhaald en als een donderslag in de grot tegen de wanden en het plafond weergalmde.

De dwergen om hen heen en boven hun hoofden hieven hun kruisbogen en bogen en legden hun pijlen aan.

‘Weg daarmee!’ beval Baëndala onmiddellijk en ze bewoog haar vlakke hand naar beneden, om geen enkel misverstand te laten ontstaan. De dwergenkrijgers gehoorzaamden met tegenzin. ‘Hij noemt zich Borkon.’

‘Dat is zijn echte naam.’ Rhoshkor haakte zijn duimen achter zijn borstpantser. ‘Heeft hij andere orcenstammen onder zijn banner verzameld?’

‘Ja.’

‘En heeft hij beweerd dat hij de uitverkorene is uit de geschriften van Nushrok de Verscheurder?’ vroeg Rhoshkor door. ‘Met

de hoorn van Corschnok en de melodie van Heschbaar, om de profetieën te vervullen?’

Opnieuw kon ze het alleen maar beamen. *Hier gebeuren vreemde dingen.* ‘Wat is er met Borkon? Is hij het gevaar waar je het over had, of ...?’

‘Borkon is niets, een niemand. Een armzalige arrogante grootdoener die er zijn levenswerk van maakt om anderen te bedriegen,’ verklaarde Rhoshkor met ingehouden woede in zijn basstem. ‘Hij weet anderen heel goed met woorden te manipuleren. Toen hij zijn kans schoon zag, heeft hij die gegrepen.’

Baëndala begreep nog steeds niet waar de orc naartoe wilde. ‘Is hij het gevaar of niet?’ vroeg ze opnieuw.

‘Deze notities en profetieën van Nushrok kwamen vele am – of in jullie taal *cycli* – geleden tot ons. Wij, de gemeenschap van de amekh modrá, besloten om ze in ons voordeel te gebruiken om de orcs van het Veilige Land daarmee aan onze kant te krijgen,’ legde Rhoshkor uit. ‘Zodra de doorgangen naar binnen en naar buiten veiliger zouden zijn.’

‘Om ons te veroveren,’ vulde Baëndala aan. *Een zeer openlijke bekentenis.*

Maar Rhoshkor schudde zijn hoofd en de gouden tunnenspelden in zijn grijze baardharen glansden op. ‘We hebben geen enkele behoefte aan het Veilige Land. Maar wel aan duizenden krijgers, mannen en vrouwen, die wij willen inzetten om een oeroude vete tussen ons en de ons vijandige bitterbloedorcs te beslechten. Of beter gezegd: die wij wilden inzetten.’ Weer liet hij een orcse vloek vallen en spuugde walgend op de grond. ‘Borkon is een lafaard. Hij heeft niets met tradities en de vete. Daarom heeft hij de aantekeningen gestolen, en is hij na de bestudering ervan met een handjevol roekeloze orcs naar jullie toe gegaan.’

Langzaam maar zeker begon Baëndala het plaatje te zien. *Borkon heeft de orcs van het Veilige Land met de profetieën bedregen en om de tuin geleid. En ons ook, als je het goed beschouwt.* Maar ze was nog lang niet zover dat ze Rhoshkor op zijn woord geloofde. Het kon evengoed zo zijn dat hij en de zijnen met nog duisterder bedoelingen waren gekomen dan Borkon. *Of ze zijn diens steuntroepen.*

‘Ik begrijp het,’ zei ze toch maar.